

Heykelin dinamikleri

Mehmet Aksoy, Galeri Işık Teşvikiye’de 6 marta kadar devam edecek olan sergisinde heykelleriyle bir üst dil kurup yaşadığı çağı eleştiriyor

Heykel boşluğa anlam kattığı kadar boşluğa perspektif kazandırma üzerine de kurulu bir sanat biçimi. Willendorf Venüs’ünden, sanatçısının bilmediğimiz çoktanrılı dönem heykeltıraşlarına kadar uzanan süreç içinde, heykel sanatı farklı evreler ve gerçekliği algılama biçimlerini geçirdi.

Bu algılama biçimleri içinde Michelangelo Musa heykeliyle bir devrim yaratırken, aynı zamanda sanatçı teklinin varlık tavrını, üslup gerçekliğini de ortaya koyuyordu. Keza Rodin çağdaş dünyada heykeltıraş olarak sanatçının dünyaya ait olduğu kadar, dünyaya karşı da olabileceğinin ipuçlarını gür sesiyle verdiğinde; heykel uzun soluklu ve türlü medeniyetlerle yüklü ağırlığı altında sanatçıyı ezdiğini de kavradı. Heykeltıraş, artık özgür olmak, modern dünyada kendi kimliğini olabildiğince özgürlük içinde anlatmak istiyordu. Giacometti ve Henry Moore işte bunu yaptı.

Günümüz heykel sanatı bütün çağdaş formları ve kavramsal içerikleriyle artık interaktif bir kimliğe büründü. Sınırlarını olabildiğince geniş tutan heykel; antısal olandan, kavramsal ve güncel olana kadar uzanan çizgi içinde; kâh sanatçının bireysel

Mehmet Aksoy'un heykelleri dünya sanatının birikimini taşıyor.

duyarlılıklarını kâh toplumsal ve siyasal içerikleri en özgür şekilde dile getiren uzam estetiğine dönüştü.

Zengin bir uygarlık kültürü

Bu zengin birikim ve çeşitlilik içinde Mehmet Aksoy heykeli kendisini uygarlıklar üzerine kuruyor. Kendisinin de belirttiği gibi; “Sanatımla hayatım, düşüncelerim, duygularım, birebir olsun, örtüşsün istiyorum. Dünya sanat mirasını özümsemeye; Mısır, Asur, Hint,

Maya, Afrika sanatından el almaya çalışıyorum.” Bu yönüyle evrensel bir yönelim düşüncesi içinde sanatçı. Kendi coğrafyasının kültür ve estetik birikiminden olduğu kadar, dünya sanatının zengin birikim ve oluşumlarından da en geniş anlamda istifade ediyor. Zaten Mehmet Aksoy’u da gerçek sanatçı yapan bu.

O sadece ana tanrıça Kibele’den yola çıkarak, Toprak Ana kültürünün izini sürmeye çalışmıyor; bu izi estetiğinin

kendine özgü kimliğine taşıyor. Heykelin yalın çok anlamlı katmanları içinde; beyazın derinliği boyutlarında bütün uygarlık birikimlerini çağdaş bir dil yapısına kavuşturuyor. Böylece ana tanrıça kültürü, çok boyutlu, kavramsal içeriği olan görsel-düşünsel yapı özelliği kazanıyor onda.

Sonra kendisinin yine söylediği gibi; “Öykünmelerle, kişilik inkârıyla sanatçı olunmaz” sözünün izinde, akademik eğitiminden ve kişiliğinden gelen

disiplin yapısı; yaratıcı çalışmayı merkeze alan hayat algısıyla Aksoy; hayatı bir bütün olarak kavıyor.

Minimalize edilmiş heykeller asil bir duruşun formu olarak karşımıza çıkıyor. Mehmet Aksoy sert ve yumuşak hatlara özgün biçim verme ve üç boyutlu gerçeklik içinde uzamı yeniden oluşturma becerisi ve tüm bunları özgün bir kimlik ve kimliğe anlam katan taşı yontma yetkinliğiyle yapması; onu abartısız dünya heykel sanatçıları için yerleştiriyor.

Çağının tanığı olmak, onu eleştirel bir dizge içinde heykelle dönüştürmek; sanıyorum onu heykel sanatının klasik algılamalarını da zorlayan bir üst dile, çağdaş ve kendine özgü kimlik ve anlatımlara ulaştırmıştır.

ÜMIT GEZİN

